

Catecisme de l'Església Catòlica

nn. 874-913. Recollim alguns punts sobre la constitució jeràrquica de l'Església, la vocació dels laics i la seva participació en la missió sacerdotal, profètica i real de Crist.

09/03/2006

Per què el ministeri eclesial 874. El Crist mateix és la font del ministeri dintre l'Església. Ell l'ha instituït, li ha donat autoritat i missió, orientació i finalitat:

El Crist Senyor, amb vista al govern i continu increment del poble de Déu, va instituir en la seva Església diferents ministeris ordenats al bé de tot el Cos. Perquè els ministres, que posseeixen la potestat sagrada, estan al servei dels, seus germans, a fi que tots els qui formen part del poble de Déu (...) arribin plegats a la salvació.

875. «Com podran creure sense haver-ne sentit parlar? I com en podran sentir parlar sense predicador? I com podran predicar, si no són enviats?" (Rm 10,]4-15). Ningú no es pot donar ell mateix el mandat i la missió d'anunciar l'Evangeli. L'enviat del Senyor parla i actua, no pas amb autoritat pròpia, sinó en virtut de l'autoritat del Crist; no com a membre de la comunitat, sinó parlant-li en nom del Crist. Ningú no es pot donar la gràcia ell mateix: ha de ser donada i oferta. Això suposa ministres de la gràcia, autoritzats i habilitats per part del

Crist. D'ell els bisbes i els preveres reben la missió i la facultat (la "potestat sagrada») d'actuar in persona Christi Capilis, els diaques les forces per a servir el poble de Déu en la «diaconia» de la litúrgia, de la paraula i de la caritat, en comunió amb el bisbe i el seu presbiteri. Aquest ministeri, amb el qual els enviats del Crist fan i donen, per donació de Déu, allò que no podrien fer i donar per ells mateixos, la Tradició de l'Església l'anomena «sagrament». El ministeri de l'Església es confereix mitjançant un sagrament propi.

876. Intrínsecament lligat a la naturalesa sacramental del ministeri eclesial hi ha el seu caràcter de servei. En efecte, totalment depenent del Crist que dóna missió i autoritat, els ministres són realment «esclaus del Crist» (cf. Rm 1,1), a imatge del Crist que per nosaltres va prendre lliurement la «forma d'esclau» (FI

2,7). Com que la paraula i la gràcia de les quals són ministres no els pertanyen, sinó que són del Crist que els les ha confiades en bé dels altres, s'han de fer lliurement esclaus de tots.

877. També és propi de la naturalesa sacramental del ministeri eclesial tenir un caràcter col·legial. Com de fer, des del començament del seu ministeri, Jesús, el Senyor, va instituir els Dotze, «llavor del nou Israel i, al mateix temps, origen de la jerarquia sagrada». Escollits junts, també són enviats junts, i la seva unió fraternal serà posada al servei de la comunió fraternal de tots els fidels. Serà com un reflex i un testimoni de la comunió de les persones divines. Per això tot bisbe exerceix el seu ministeri dintre el col·legi episcopal, en comunió amb el bisbe de Roma, successor de sant Pere i cap del col·legi. Els preveres exerceixen el ministeri dintre el

presbiteri de la diòcesi, sota la direcció del seu bisbe.

878.Finalment, pertany a la naturalesa sacramental del ministeri eclesial que tingui un caràcter personal. Si els ministres del Crist actuen en comunió, també actuen sempre d'una manera personal. Cadascun d'ells és cridat personalment: «Tu segueix-me» (Jn 21,22) per ser testimoni personal dintre la missió comuna, amb una responsabilitat personal davant d'aquell que dóna la missió, actuant «en persona d'ell» i a favor de persones: «Jo et batejo en el nom del Pare ... »; «Jo el perdono ... ».

879. Per tant, en l'Església, el ministeri sacramental és un servei exercit en nom del Crist i té un caràcter personal i una forma col·legial. Això es realitza dintre els llaços entre el col·legi episcopal i el seu cap, el successor de sant Pere, i

dintre la relació existent entre la responsabilitat pastoral del bisbe per a la seva Església particular i la sol·licitud comuna del col·legi dels bisbes per l'Església universal.

El col·legi episcopal i el seu cap, el Papa 880. Crist, quan instituí els Dotze, «els va constituir a manera de col·legi o grup permanent, al davant del qual va posar Pere, triat d'entre ells mateixos". «Així com, per disposició del Senyor, sant Pere i els altres apòstols formen un sol col·legi apostòlic, de semblant manera el Romà Pontífex, successor de Pere i els bisbes, successors dels apòstols, es troben units ells amb ells».

881. El Senyor va fer únicament de Simó, al qual donà el nom de Pere, la pedra de la seva Església. Li dona les claus; l'instituí pastor de tot el ramat. «Però, el ministeri que va donar a Pere de lligar i deslligar, consta que el va donar també al col·legi dels

apòstols unit amb el seu cap. Aquest ministeri pastoral de Pere i dels altres apòstols pertany als fonaments de l'Església. Aquesta està continuada pels bisbes sota la primacia del Papa.

882. El *Papa*, bisbe de Roma i successor de sant Pere, «és el principi perpetu i el fonament visible de la unitat, tant dels bisbes com de la multitud fidels. «Car el Romà Pontífex, en virtut del seu càrrec, això és, de vicari Crist i de pastor de tota l'Església, té sobre aquesta una potestat plena, suprema i universal, que pot exercir sempre lliurement».

883. «El *col·legi* o *cos episcopal* només té autoritat en tant que hom l'entén unit al Pontífex romà, com al seu cap». Entès així, aquest col·legi «també és subjecte d'un poder suprem i plenari sobre tota l'Església, el qual, però, només es pot exercir amb el consentiment del Papa».

884. «El col·legi episcopal exerceix solemnement la seva potestat sobre l'Església universal en el Concili ecumènic». «No es pot donar mai un Concili ecumènic que no sigui confirmat o almenys acceptat com a tal pel successor de Pere».

885. «Aquest col·legi, en tant que està compost de molts, expressa la varietat i la universalitat del poble de Déu; en tant, però, que està agrupat sota un sol cap, representa la unitat del ramat del Crist».

886. «Cada un dels *bisbes*, per la seva banda, és el principi i el fonament de la unitat en la seva Església particular». Així els bisbes com a tals «exerceixen seva autoritat pastoral sobre la porció del poble de Déu que els ha estat confiada», assistits pels preveres i els diaques. Però, com a membres del col·legiepiscopal, cadascun té part en la sol·licitud per a totes les Esglésies, una sol·licitud

que exerceixen, primordialment, «governant bé la seva pròpia Església, com una part de l'Església universal», tot contribuint així «al bé de Cos místic, que és també el Cos de les Esglésies». Aquesta sol·licitud haurà d'estendre's, particularment, als pobres, als perseguits per la fe i als missioners que treballen arreu del món.

887. Les Esglésies particulars veïnes i de cultura homogènia formen províncies eclesiàstiques o conjunts més vastos anomenats patriarcats o regions. Els bisbes d'aquests conjunts poden reunir-se en sínodes o en concilis provincials. «Per una raó semblant, les Conferències episcopals poden fer una feina múltiple i fecunda, per tal que el sentiment col·legial es tradueixi en aplicacions concretes”.

El ministeri d'ensenyar 888. Els bisbes, amb els preveres,

col·laboradors seus, “tenen primerament el ministeri d'anunciar a tothom l'Evangeli de Déu», segons el manament del Senyor. Són «els proclamadors de la fe, que guanyen nous deixebles per al Crist, i els mestres autèntics» de la fe apostòlica, «investits de l'autoritat del Crist».

889. Per tal de mantenir l'Església en la puresa de la fe transmesa pels apòstols, el Crist, ell que és la veritat, ha volgut donar a la seva Església una participació en la seva pròpia infal·libilitat. Pel «sentit sobrenatural de la fe» el poble de Déu «s'adhereix indefectiblement a la fe», sota la direcció del Magisteri viu de l'Església.

890. La missió del Magisteri es lliga amb el caràcter definitiu de l'aliança instaurada per Déu en el Crist amb el seu Poble. L'ha de protegir de les desviacions i dels defalliments; li ha de garantir la possibilitat objectiva

de professar sense error la fe autèntica. La missió pastoral del Magisteri també s'ordena a vetllar perquè el poble de Déu es mantingui en la veritat que allibera. Per aconseguir aquest servei, el Crist ha dotat els pastors del carisma de la infal·libilitat en matèria de fe i costums. L'exercici d'aquest carisma pot presentar moltes modalitats:

891. «Per raó del seu ministeri, en gaudeix, d'aquesta infal·libilitat, el Romà Pontífex, cap del col·legi episcopal, sempre que proclama com a definitiva una doctrina de fe o de moral, en qualitat de pastor i mestre suprem de tots els cristians, els seus germans, els quals ha de confirmar en la seva fe (...). La infal·libilitat promesa a l'Església resideix també en el Cos episcopal quan exerceix el suprem magisteri juntament amb el successor de Pere», sobretot en el Concili ecumènic. Quan, en virtut del seu Magisteri suprem, l'Església

proposa quelcom «a creure-ho com a revelat per Déu» i ensenyat pel Crist, «cal adherir-se amb l'obediència de la fe a aquestes definicions». Aquesta infal·libilitat s'estén a tot el dipòsit de la Revelació divina".

892. L'assistència divina es dóna també als successors dels apòstols, ensenyant en comunió amb el successor de Pere, i, d'una manera particular, al bisbe de Roma, pastor de tota l'Església, quan, sense arribar a una definició infal·lible i sense pronunciar-se d'una «manera definitiva», proposen en l'exercici del Magisteri ordinari un ensenyament que porta a entendre millor les veritats revelades en matèria de fe i costums. Els fidels han de donar a aquest ensenyament ordinari "l'assentiment religiós del seu esperit» que cal distingir de l'assentiment de la fe, però que el prolonga.

El ministeri de santificar 893. El bisbe també té la responsabilitat “d’administrar la gràcia del suprem sacerdoci», especialment amb l'Eucaristia que ofereix ell mateix i l'oblació de la qual assegura per mitja dels preveres, els seus cooperadors. Perquè l'Eucaristia és el centre de la vida de l'Església particular. El bisbe i els preveres santifiquen l'Església amb la pregària i el treball, amb el ministeri de la paraula i dels sagraments. La santifiquen amb l'exemple. «No com qui senyoreja damunt les seves possessions, sinó fent-vos models del ramat» (Pe 5,3). «Així arriben a la vida eterna amb el ramat que els ha estat confiat»".

El ministeri de regir 894. «Els bisbes regeixen com a vicaris i legats del Crist les Esglésies particulars que els han estat encomanades, i això amb els seus consells, exhortacions i exemples, però també amb l'exercici

de la seva autoritat i amb la seva potestat sagrada», que exerciran, això sí, per edificar amb el mateix esperit de servei del Mestre.

895. «Aquesta potestat de que personalment estan revestits en nom del Crist és pròpia, ordinària i immediata, encara que el seu exercici es reguli en darrer terme per l'autoritat suprema de l'Església». Tanmateix els bisbes no han de ser considerats com uns vicaris del Papa, l'autoritat ordinària del qual sobre tota l'Església, no anul·la la dels bisbes, sinó que, al contrari, la confirma i la defensa . Aquesta ha d'exercir-se en comunió amb tota l'Església sota el guiatge del Papa.

896. El Bon Pastor serà el model i la «forma» del ministeri pastoral del bisbe. Conscient de les seves febleses, «el bisbe serà indulgent amb els qui pequen per ignorància i els qui s'esgarrien. Que no es negui a

escoltar els seus súbdits com a fills veritables (...), i que aquests s'acostin al bisbe com l'Església a Jesucrist i com Jesucrist al Pare»:

Seguiu tots el bisbe, com Jesucrist segueix el Pare, i el presbiteri com els apòstols. Pel que fa als diaques, respecte-u-los com la llei de Déu. Que ningú no faci res sense el bisbe en tot el que pertany a l'Església.

II. ELS FIDELS LAICS

897. «Amb el nom de laics s'entén aquí tots els cristians, llevat dels qui tenen un orde sagrat o són membres d'un estat religiós reconegut per l'Església, és a dir, els cristians que pel fet d'estar incorporats al Crist pel baptisme, constituïts en poble de Déu i fets participants a la seva manera de la funció sacerdotal, profètica i reial del Crist, exerceixen, en la mesura que els pertoca, la missió de el poble cristià a l'Església i al món”.

La vocació dels laics 898. «Pertoca als laics per pròpia vocació, de buscar el Regne de Déu actuant en les coses temporals que han d'ordenar cap a Déu (..). Pertoca, doncs, a ells molt especialment d'il·luminar i organitzar de tal manera totes les realitats temporals amb les quals es troben estretament units, que neixin i evolucionin sempre segons l'esperit del Crist i esdevinguin lloança del Creador i del Redemptor”.

899. La iniciativa dels cristians laics és particularment necessària quan es tracta de descobrir i d'idear mitjans perquè les exigències de la doctrina i de la vida cristianes impregnin les realitats socials, polítiques i econòmiques. Aquesta iniciativa és un element normal de la vida de l'Església:

Els fidels laics es troben a la línia més avançada de la vida de

l'Església. Per ells, l'Església és el principi vital de la societat. En ells, sobretot, hi ha d'haver una consciència cada dia més clara, no solament de pertànyer a l'Església, sinó de ser Església, és a dir, la comunitat dels fidels damunt la terra dirigits pel cap comú, el Papa i els bisbes en comunió amb ell. Ells són l'Església.

900. Tots els fidels han rebut de Déu l'encàrrec de l'apostolat en virtut del baptisme i de la confirmació. Per això els laics, individualment o formant associacions, tenen l'obligació i el dret de treballar perquè el missatge diví de salvació sigui conegut i rebut per tots els homes i per tota la terra. Aquesta obligació encara és més urgent quan només per ells els homes poden sentir l'Evangelí i conèixer el Crist. En les comunitats eclesials, l'acció dels laics és necessària que, sense

ella, l'apostolat dels pastors poques vegades pot obtenir el seu efecte ple.

La participació dels laics en la missió sacerdotal del Crist 901. «Els laics, com escau a uns homes consagrats al Crist i ungits per l'Esperit Sant, són cridats i instruïts d'una manera admirable perquè es produeixin sempre en ells els més abundosos fruits de l'Esperit.

Efectivament, totes les seves obres, les pregàries i els plans apostòlics, la vida conjugal i de família, el treball diari, el repòs de l'esperit i del cos, si es realitzen en l'Esperit, àdhuc les molèsties de la vida si se suporten amb paciència, esdevenen sacrificis espirituals agradables a Déu per Jesucrist (cf. Pe 2,5), que ells piadosament ofereixen al Pare en la celebració de l'Eucaristia juntament amb l'ofrena del Cos del Senyor. Semblantment, en tant que adoradors que obren arreu d'una

manera santa, els laics consagren a Déu el mateix món».

902. D'una manera especial els pares participen en el ministeri de santificar «menant la vida conjugal amb esperit cristià i procurant l'educació cristiana dels fills».

903. Els laics, si tenen les qualitats indispensables, poden ser admesos d'una manera estable als ministeris de lector i d'acòlit. «Allà on ho aconselli la necessitat de l'Església i no hi hagi ministres, també els laics, encara que no siguin lectors ni acòlits, poden suplir-los en algunes de llurs funcions, com és ara exercir el ministeri de la paraula, presidir les pregàries litúrgiques, administrar el baptisme i distribuir la sagrada Comunió, segons les prescripcions del dret.

La seva participació en el ministeri profètic del Crist

904. «Crist (...) a compleix el seu ministeri profètic no tan per mitjà de la jerarquia (...), sinó també dels laics, dels quals fa testimonis amb aquesta finalitat, bo i donant-los el sentit de la fe i la gràcia de la paraula»:

Ensenyar algú per dur-lo a la fe és tasca de cada predicador i àdhuc de cada creient.

905. Els laics també a compleixen la missió profètica evangelitzant, és a dic, «anunciant el Crist amb el testimoni de la vida i amb la paraula». Entre els laics, «aquesta acció evangelitzadora (...) pren un caràcter específic i una eficàcia particular del fet que es realitza dintre les condicions comunes del nostre món»:

Aquest apostolat no consisteix únicament en el testimoniatge de la vida. El veritable apòstol cerca ocasions per anunciar el Crist amb

les paraules, tant als no- creients (...) com als fidels.

906. Els fidels laics amb capacitat i preparació suficient també poden contribuir a la formació catequística, a l'ensenyament de les ciències sagrades i als mitjans de comunicació social.

907. “En la mesura de llur ciència, competència i aptitud, tenen el dret, i àdhuc a vegades el deure, de manifestar als Pastors sagrats el seu parer sobre les coses referents al bé de l'Església, i de fer-lo conèixer als altres fidels, salvades la integritat de la fe i dels costums i la reverència envers els Pastors i ateses la utilitat comuna i la dignitat de les persones».

La seva participació en la missió reial del Crist 908. Amb la seva obediència fins a la mort, el Crist va comunicar als seus deixebles el do de la llibertat reial, «perquè destrueixin l'imperi del pecat en ells mateixos

amb l'abnegació i la santedat de vida».

El qui domina el seu propi cos i regeix la seva anima, sense deixar-se arrossegar per les passions, és amo de si mateix. Pot dir-se rei, perquè és capaç de regir la seva persona. És lliure i independent i no es deixa posar el jou d'una esclavitud culpable.

909. «Els laics s'han d'unir entre ells per sanejar de tal manera les institucions i les condicions de vida, si per algun costat donen peu al pecat, que totes aquestes estructures s'ajustin a les normes de justícia i afavoreixin, més que no pas impedeixin, l'exercici de les virtuts. Obrant així, impregnaran de moral la cultura i la civilització».

910. «Els laics també poden sentir-se cridats o ser cridats a col·laborar amb els pastors al servei de la comunitat eclesial per fer-la créixer i

donar-li vitalitat, exercint ministeris molt diversificats, segons la gràcia i els carismes que el Senyor voldrà concedir-los».

911. Dins l'Església, els fidels laics poden cooperar, segons el dret, a l'exercici del poder de governar. Poden ser presents als concilis particulars, als sínodes diocesans, als consells pastorals, a l'exercici de les funcions pastorals d'una parròquia. Poden col·laborar als consells d'administració econòmica. Poden participar en els tribunals eclesiàstics, etc.

912. Els fidels «han de distingir ben bé entre els drets i els deures que els corresponen en tant que formen part de l'Església i aquells altres que tenen com a membres de la societat humana. Que procurin harmonitzar-los, convençuts que, en qualsevol afer temporal, s'han de guiar per la consciència cristiana, com sigui que

cada activitat humana, ni tan sols en el pla temporal, no pot sostreure's a l'imperi de Déu».

913. «Així, doncs, tot laic, per raó dels mateixos dons que li han estat conferits, és un testimoni i un instrument viu, tot alhora, de la missió de la mateixa Església, «segons la mesura que el Crist ha fet gratuïtament» (Ef 4, 7)

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/catecisme-de-lesglesia-catolica/> (24/02/2026)